

JÓNÁS TAMÁS versei

IRÁNYTŰ NÉLKÜL

Borának

egymásból kitagadott szerelmesek
táncolnak az erdőben másban
egyre szürkébbek szomorúbbak
lesznek minden szerelmi vallomással
madarak visítanak rájuk örömré
váltott hűségük hiánya sikít
eltévedtek a szabadságban
nincs visszaút a másikig

KÖZPONTOSZÁS NÉLKÜL

otthon vagyok a szépben
a csúnyában tulajdonos
van keretes emlékem
arról hogy anyu hazához
gyermekváros és miskolc
valahogy nem értem haza
otthontalanul mit szólsz
apu maradt még csoda

ÖNDIALÓG

- Miért zajongsz, te, költő, a csendet zavarod.
- Zajos a világ úgy is, ha csöndben maradok.
- Lehetnél akkor bátrabb, nem érteni szavad.
- Elég a sokból egy is, ki érteni marad.
- Magánügy, amit mondasz? Szerelmes vagy csupán?
- Csupán? Hiszen az lángol a gyűlölet után.
- A gyűlölet szerinted előbbre tart tehát?
- Előbbre nem, de fénylik, akár az ostobák.
- Zavart beszéd ez, költő! Egyél, igyál, ölelj!
- Félek kicsit a csöndtől, mi szavam után jön el.
- Maradok akkor, ülj le, és mondd el bánatod.
- A bánat lassan engem egy más világba lop.
- Tudnék neked szerezni örömet, hogy maradj?
- Tudnál, de így is, úgy is elérkezik a nap,
mikor mint vonatablakkból kihajló gyerek,
kizuhanok a mából. Még mástól szenvedek.
Eltört bennem az öröm bicskájának ezüst
pengéje, és kiszállt belőlem, mint a céda füst,
a bizalom, és az illatok sem repítenek el,
egy összetört gyerek sír bennem verset, térdepel.
- Mi történt, költő, és mikor? Ki törte szét hited?
- Törődtem. Árvaságom nem bűne senkinek.
Attól félek, hogy árva lesz mindenki egyszer itt.
Engedj, barátom, énekelni végső csendemig.

MESTEREK NÉGY SORBAN

Milyen az élet a végeken? Luxus-e már a kényelem?
Akad-e még öröm, mani. Van-e mit félrehallani?
Lehet-e ünnep, lepetés. Használt-e a megöntözés?
Istenadta nép, akad? Akasszátok-e föl magad!

ELHULL A VIRÁG

Minden erdőben sír egy fa.
Felesleges, hogy híres vagy.
Illendő lenne nagy néha,
maradni élő vagy néma.
Csokornyakkendő, sík tükör.
Kis hetek után nagy csütörtök.
Életes világ. Elbokor.
Elvirág. Ki tudja, mért ilyen nehéz,
épp annak, aki néz: lelni rád.

KÖTÖTT, TÖRÖTT

Nem lélegzik. Öreg szövet.
Van, hogy néz. Van, akit szeret.
Lassanként kirabolja gye-
Rekkori álmát.
Nem szép. Szédül. Előkelő.
Rémálmos. Csaholó erő,
Istent, ördögöt elfedő,
nincs neki. Elkép-
Ed, mint kisgyerek: áll a nők
szépségében. A pokla nő.
Felnőtt férfi, idézhető.
Unja az anyját.

LEOSZTÁS

Nem vagyok hű. Használ a bűn. Tudat
keresgéli bennem a torz hajlamokat.
Amilyen szép álmok növesztik hajam,
olyan csúnya valóság fosztogat.
Majd ülök sápadtan, szemben a Nappal,
öregen, csúnyán, negyven évesen.
Már nem jelent, nem kéreget a hajnal
semmit. Átlátok, jót látok mindenben.
Írnoka a csatangoló szellemnek, lassan
elfogadom, hogy ének és lélek csupán
mentés és mentetetőzés. Halott vagyok.
Egy. És összetéveszthetően ragyog
bennem mások jósága. Oszt elhallgatok.